

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο Γαβριήλ Κωνσταντινίδης του Ιωάννη γεννήθηκε στη Μερσίνα της Μικράς Ασίας την 25^η Μαρτίου του 1915. Ο πατέρας και οι θείοι του είχαν οινοποιείο και παρήγαν κρασί, μπύρα και διάφορα λικέρ. Στη Μικρασιατική Καταστροφή το 1922 βρίσκεται στη Σμύρνη σε ηλικία 7 ετών. Η οικογένειά του μετά από περιπλανήσεις εγκαθίσταται στη Νέα Φιλαδέλφεια στην Αθήνα. Η οικονομική κατάσταση της οικογένειας δεν αφήνει πολλά περιθώρια ούτε για τη στοιχειώδη εκπαίδευση. Παρακολουθεί μόνο τρεις τάξεις του δημοτικού σχολείου. Ο νεαρός Γαβρίλος ονειρεύεται σαν τον Καραγκιόζη. Ο πατέρας του τον μαζεύει από τις παραστάσεις του Σωτήρη Σπαθάρη.

Ασχολήθηκε με διάφορες δουλειές για βιοποριστικούς λόγους. Από πλανόδιος ζαχαροπλάστης και παγωτατζής μέχρι και ποδηλατάς. Τελικά έγινε κορνιζοποιός αφού εργάστηκε ως μαθητευόμενος στο κορνιζοποιείο του Σαριδάκη στην Αθήνα. Εκεί έμαθε και την επαργύρωση για την κατασκευή του καθρέφτη καθώς και την επεξεργασία του κρυστάλλου. Όμως η οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα δε βελτιωνόταν και ο Γαβρίλος σκεφτόταν πώς θα ξεφύγει. Επισκεπτόταν συχνά το θείο του, τον Ουστά Βασύλη Κωνσταντινίδη, στην Κύπρο. Ο Ουστά Βασύλης που καταγόταν από τη Σελεύκεια της Μικράς Ασίας, ήταν από τους πρώτους μηχανικούς με εργαστηριο μηχανουργίας και χυτηρίου στη Λεμεσό. Ετσι το 1938 ο Μάστρε Γαβρίλης εγκαταστάθηκε στη Λεμεσό. Στην αρχή εργάστηκε ως βαρελοποιός στην Κ.Ε.Ο. Μετά ίδρυσε το πρώτο καθρεπτοκορνιζοποιείο της Λεμεσού. Μέχρι τότε στη Λεμεσό κατασκεύαζαν τα κάδρα με κολλητική ταινία το λεγόμενο πασπαρτού. Η πρώτη μαζική παραγωγή ήταν οι μικρές εικόνες αγίων, με κορνίζα κατασκευασμένη από τενεκεδάκια γάλακτος που κόβονταν σε λωρίδες. Αυτά τα αγιούθκια όπως αποκαλούνταν, τα πουλούσε στα πανηγύρια. Γι αυτό του δόθηκε και η προσωνυμία Αγιούθκιας. Εκτός από τις κορνίζες, τους καθρέφτες και την επεξεργασία κρυστάλλων, έκοβε και τρόχιζε τους φακούς του οπτικού Νίκου Νικολαΐδη, γιατί τότε στη Λεμεσό δεν υπήρχαν τα μηχανήματα για την κοπή των φακών. Ο μάστρε Γαβρίλης άνοιγε στο χέρι ακόμα και λεπτές τρύπες στους κρυστάλληνους φακούς, για να στερεώνονται απευθείας στον μεταλλικό σκελετό.

Ετοιμόλογος και γλαφυρός στις αφηγήσεις του, κατέστησε το κορνιζοποιείο κέντρο συνάντησης πολλών Λεμεσιανών ζωγράφων, διανοούμενων και τεχνήτων, όπως το Βίκτωρα Ιωαννίδη, τον John Corbridge, τον Εφεσόπουλο, τον Μαυρογένη, τον Γιώργο Κοτσώνη, τον Rashid, τον Παναγιώτη Κυπριανού, τον Τάκη Αποστολίδη, τον Nedim Kiazim, τον συγγραφέα Μιχάλη Πιτσιλίδη, τους αδελφούς Edwards, τον δικηγόρο και συλλέκτη Χαρίλαο Κακογιάννη, τον βιβλιοδέτη Walter Krause, κ.α. Πολλοί μαζεύονταν στο εργαστήριο μόνο και μόνο για να τον ακούνε να αφηγήται τις ιστορίες από τα ταξίδια του, όπως και άλλες ιστορίες που είχε μαζέψει δεξιά κι αριστερά στις περιπλανήσεις του. Όμως δεν καθόταν καθόλου, κάρφωνε τις κορνίζες και συγχρόνως διηγόταν τις ιστορίες του.

Στη Λεμεσό Βρισκόταν και το 1940 πρίν ξεσπάσει ο ελληνοϊταλικός πόλεμος. Τότε είχε οργανώσει λαχειοφόρο έρανο με δώρο μια μεγαλη κορνίζα με τον βασιλιά της Ελλαδας Γεώργιο, και κατέθεσε τα έσοδα στην Ελληνική Πρεσβεία για την ενίσχυση του αγώνα. Δεν άργησε μάλιστα να επιβιβαστεί, μαζί και με το γνωστό παλαιστή Κουταλιανό, στο ατμόπλοιο «ΖΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ» με προορισμό τον Πειραιά, όταν έγινε η επιστράτευση. Φθάνοντας όμως στον Πειραιά και στην Αθήνα έπρεπε να αντιμετωπίσει την ελληνική γραφειοκρατεία, που τον ανάγκασε τρεις μέρες να μαζεύει δικαιολογητικά για την απουσία του στο εξωτερικό. Τότε επι τέλους κατάλαβε ότι «κάτι είναι σάπιο στη Δανιμαρκία». Συχνά έλεγε «τούς Έλληνες, θεέ μου να μην τους έλυνες». Τελικά τον στεύλανε στο μέτωπο στα ελληνοαλβανικά σύνορα. Μετά την κατάρευση του μετώπου επέστρεψε με τα πόδια στην Αθήνα. Ύστερα από τη Γερμανική κατοχή εργάστηκε ως αχθοφόρος στο λιμάνι του Πειραια.

Το 1946 πήρε την οικογένειά του και εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Λεμεσό. Στην οδό Ζιγκ-Ζαγκ εστησε το εργαστήριο του, ενώ ως κατοικία χρησιμοποίησε τις καμάρες κάτω από το ξενοδοχείο «ΕΛΛΑΣ» αφού πρώτα τις εκλεισε με καλάμια και γύψο. Εργάστηκε μέχρι το 1989. Κοντά του μαθήτευσαν πολλοί κορνιζοποιοί της Λεμεσού. Ήταν γνωστός ως ο Μαστρε Γαβρίλης ο Καλαμαράς.

Τον πάσης τάξεως κυριαρχίαν
Τον διέπουσε να ουδενεί τον
κανταρόποντιν σφαλιά σεύζερον
Γιαρκόντιον γκαλέριον φοντά γιώρον
Μικρασίαν 1940 - 1945

Ιονίς ευρωβεντ και μηδεργαπονσούσε
καζι τον ατις νυκτερινής λεζίουν των
πα αίγα χερικοί Σιαρζινά 1939 - 1940.
Απόπομ μη νυκτας καν των ταλείρας
Τον πρεσερον αι μικ. Τιτελλίδης,
σιάρνης Ιωαννίδης, Ραΐδης, Ζικτιέραν
Ιωαννίδης.

10/11/2018
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ